

[Strona Główna](#) > ... > [Twoje Prawa](#) > [Ofiary Przepęstw](#) > [Prawa Ofiar – W Poszczęólnych Państwach](#) > 1-MOJE PRAWA W TOKU DOCHODZENIA W SPRAWACH KARNYCH

1- MOJE PRAWA W TOKU DOCHODZENIA W SPRAWACH KARNYCH

[Jak i gdzie mogę złożyć zawiadomienie o przępstwie?](#)

[Jak mogę dowiedzieć się o czynnościach organów ścigania po złożeniu przeze mnie zawiadomienia o przępstwie?](#)

[Jak mogę uczestniczyć w dochodzeniu w sprawie karnej?](#)

[Jakie mam prawa jako świadek?](#)

[Jestem nieletni. Czy przysługują mi dodatkowe prawa?](#)

[Jakie informacje mogę otrzymać w toku dochodzenia w sprawie karnej od policji lub organizacji udzielających pomocy ofiarom przępstw?](#)

[Czy uzyskam pomoc prawną?](#)

[Jak mogę uzyskać ochronę, jeżeli grozi mi niebezpieczeństwo?](#)

[Na jakie usługi i pomoc mogę liczyć w toku dochodzenia w sprawie karnej?](#)

[Czy istnieje możliwość zawarcia ugody/pojednania bądź rozpoczęcia mediacji między sprawcą i mną?](#)

[Jak potoczy się moja sprawa po zakończeniu dochodzenia?](#)

[Czy mogę się odwoływać, jeżeli moja sprawa zostanie umorzona, zanim zostanie skierowana do sądu?](#)

[Jestem cudzoziemcem. Jak chronione są moje prawa i interesy?](#)

[Więcej informacji](#)

Jak i gdzie mogę złożyć zawiadomienie o przępstwie?

Zawiadomienie o przępstwie możesz złożyć w lokalnej jednostce policji, najlepiej znajdującej się na terenie, na którym doszło do popełnienia przępstwa. W nagłej sytuacji możesz zadzwonić pod nr 112, aby skontaktować się z policją. W innych przypadkach możesz udać się do najbliższej jednostki policji. Adresy jednostek policji podano na stronie internetowej lokalnej policji, w języku [niderlandzkim](#) i [francuskim](#).

W przypadku posiadania obywatelstwa belgijskiego lub belgijskiego tytułu uprawniającego do stałego pobytu (tzn. prawa stałego pobytu w Belgii), drobne przępstwa (m.in. akty wandalizmu, kradzieże sklepowe, bądź kradzież roweru) można zgłaszać przez Internet, w języku [niderlandzkim](#), [francuskim](#) lub [niemieckim](#). Ponadto każdy, w tym również turyści, może zgłosić nadużycia internetowe bądź inne przępstwa związane z internetem na specjalnie przeznaczonej do tego stronie internetowej, w języku [niderlandzkim](#), [francuskim](#), [niemieckim](#) lub [angielskim](#).

Niektóre przępstwa (np. uporczywe nękanie, zniesławienie i zniewaga) ścigane są wyłącznie na wniosek ofiary przępstwa.

Nie ma określonego terminu na złożenie zawiadomienia o przępstwie, ale w interesie ofiary przępstwa leży bezzwłoczne powiadomienie policji, tak by mogła ona pozyskać informacje o okolicznościach przępstwa oraz poniesionej szkodzie. Jest to ważne również dlatego, że w przypadku większości przępstw, po upływie

określonego terminu organy nie mogą rozpocząć ścigania. Termin ten jest określony przepisami prawa i różni się w zależności od rodzaju przestępstwa – wynosi od sześciu miesięcy do piętnastu lat.

Policja przesłucha ofiarę przestępstwa i sporządzi protokół z przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie. Podczas przesłuchania przysługują tej osobie określone prawa niezależnie od faktu jej przesłuchania w późniejszym czasie. Bez względu na to, czy jest ona przesłuchiwana w charakterze świadka czy ofiary przestępstwa, funkcjonariusz musi pouczyć ją, że:

- może wnieść o zaprotokołowanie wszystkich pytań i odpowiedzi wyrażonych jej własnymi słowami;
- może wnieść o przeprowadzenie określonych czynności dochodzeniowo-śledczych bądź o przesłuchanie określonej osoby;
- jej zeznania mogą posłużyć jako dowód przed sądem;
- może otrzymać bezpłatnie kopię protokołu swojego przesłuchania. Z prośbą o kopię protokołu należy zwrócić się na końcu przesłuchania. W większości przypadków otrzymuje się ją natychmiast.

W przypadku gdy ofiara przestępstwa posługuje się innym językiem niż język postępowania, policja zapewni jej zawodowego tłumacza ustnego, chyba że funkcjonariusz policji zdoła spisać jej zeznania w języku, którym się posługuje, bądź poprosi ją o spisanie zeznań samodzielnie w jej języku.

Zeznania te zostaną włączone do treści protokołu, który może zawierać następujące informacje:

- imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer telefonu i adres e-mail;
- szczegóły przestępstwa – kto był zamieszany w przestępstwo, gdzie, kiedy i jak przestępstwo zostało popełnione, oraz jak wpłynęło na ofiarę przestępstwa;
- dane kontaktowe ewentualnych świadków;
- opis osób zamieszanych w przestępstwo, z wyszczególnieniem wzrostu, budowy ciała i ubioru. Bardzo przydatne są również informacje o wieku, kolorze włosów i fryzurze, akcencie oraz znakach szczególnych, takich jak brodawki, blizny, tatuaże lub przebarwienia skóry;
- informacje o doznanych urazach (lekarz wystawi ofierze przestępstwa zaświadczenie lekarskie, które można przedstawić na policji nawet kilka dni po sporządzeniu protokołu wstępnego) można również poprosić lekarza o wydanie opinii lekarskiej o niezdolności do wykonywania pracy;
- informacje o innych poniesionych (materialnych) szkodach na mieniu (przydatne jest zrobienie zdjęć uszkodzonego mienia).

W zeznaniu można również zaznaczyć potrzebę uzyskania pomocy doraźnej, socjalnej, psychologicznej bądź prawnej.

Ponieważ na późniejszym etapie – na przykład w kontaktach z ubezpieczycielem – potrzebne mogą być oryginały dokumentów, policji należy przekazać kopie dokumentów.

W przypadku gdy dana osoba jest ofiarą przemocy na tle seksualnym, może złożyć zeznania – w miarę możliwości – w specjalnym pomieszczeniu znajdującym się w jednostce policji, które gwarantuje odpowiedni poziom prywatności.

W większości przypadków policja przesyła protokół (*proces-verbaal/procès-verbal*) do prokuratury (*parket/parquet*). Następnie prokurator decyduje, czy policja ma wszcząć dochodzenie czy też nie. Dochodzenie może prowadzić prokurator królewski (*procureur des Konings/procureur du Roi*) (dochodzenie (*opsporingsonderzoek/enquête pénale*)) lub, w sprawach o większej zawichości – lub w przypadkach, gdy konieczne jest zastosowanie bardziej inwazyjnych środków, takich jak przeszukanie domu, sędzie śledczy (śledztwo (*gerechtelijk onderzoek/instruction judiciaire*)). W niektórych sprawach policja może sama zdecydować o przeprowadzeniu dochodzenia i przekazać całość akt sprawy prokuraturze w celu podjęcia przez nią dalszych działań (dochodzenie policyjne (*ambtshalve politioneel onderzoek/enquête policière d'office*)). W przypadku wielu przestępstw mniejszej wagi (np. kradzieży roweru) i w zależności od okoliczności, (np. gdy nie można ustalić tożsamości sprawcy) policja sporządza protokół skrócony (*vereenvoudigd proces-verbaal (VPV)/procès-verbal simplifié*). Skrócony protokół jest przechowywany na komisariacie i nie jest przekazywany prokuraturze. Każdego miesiąca prokuraturze przesyłane jest zestawienie wszystkich protokołów skróconych; w ten sposób prokurator zostanie poinformowany o danej sprawie. Jeżeli pojawią się nowe informacje, które mogą mieć wpływ na sprawę (na przykład jeżeli ustalono tożsamość sprawcy) protokół zostanie przekazany prokuraturze, a policja przekaze ofierze przestępstwa stosowne informacje.

Jak mogę dowiedzieć się o czynnościach organów ścigania po złożeniu przeze mnie zawiadomienia o przestępstwie?

Po złożeniu zawiadomienia o przestępstwie otrzymuje się dokument potwierdzający złożenie zawiadomienia. Będzie on zawierał sygnaturę sprawy, imię i nazwisko funkcjonariusza, który udzielił pomocy ofierze przestępstwa, oraz dane kontaktowe prokuratury (w której możesz uzyskać informacje o przebiegu postępowania).

Z treści dokumentu będzie wyraźnie wynikało, czy postępowanie w sprawie twojego zawiadomienia potoczy się w trybie tzw. protokołu (*proces-verbaal/procès-verbal normal*), dochodzenia policyjnego (*ambtshalve politieel onderzoek/enquête policière d'office*) czy protokołu skróconego (*vereenvoudigd proces-verbaal/enquête policière d'office*).

Jak mogę uczestniczyć w dochodzeniu w sprawie karnej?

W razie wniesienia oskarżenia w sprawie, jeżeli oprócz zawiadomienia policji ofiara przestępstwa nie podejmie innych kroków, będzie przysługiwać jej wyłącznie prawo do otrzymania powiadomienia od prokuratora o dacie, godzinie i miejscu rozprawy przed sądem.

W przypadku gdy ofiara przestępstwa chce otrzymywać więcej informacji, jest uprawniona na podstawie przepisów prawa do ubiegania się o status pokrzywdzonego (*benadeelde persoon/personne lésée*). W tym celu można złożyć stosowne oświadczenie o statusie pokrzywdzonego, osobiście lub przez pełnomocnika, funkcjonariuszowi sporządzającemu protokół, lub też w sekretariacie prokuratury, na komisariacie lub listem poleconym wysłanym na adres sekretariatu prokuratury. W momencie otrzymania dokumentu potwierdzającego złożenie zawiadomienia o przestępstwie otrzymasz stosowny formularz oświadczenia.

Pokrzywdzony otrzymuje pisemne informacje o postanowieniach prokuratora (np. o postanowieniu o umorzeniu sprawy i motywach takiej decyzji bądź postanowieniu o wszczęciu śledztwa) oraz o dacie rozprawy przed sądem rozpoznającym sprawę. Pokrzywdzonemu przysługuje również prawo wnoszenia do akt sprawy dodatkowej dokumentacji, którą uzna za użyteczną. Ponadto ma również prawo złożenia wniosku o dostęp do akt oraz uzyskanie ich kopii.

Jeżeli chce wytoczyć powództwo o odszkodowanie, lub dochodzić innych praw, musi wnieść pozew jako **powód cywilny w postępowaniu karnym (1)** (*burgerlijke partij/partie civile*). Może tego dokonać, składając wyraźne oświadczenie w tej sprawie osobiście lub przez pełnomocnika na dowolnym etapie postępowania. Jako powód cywilny może złożyć wniosek o dostęp do akt sprawy oraz uzyskanie ich kopii, wnieść o przeprowadzenie dodatkowych czynności śledczych, wytoczyć powództwo o odszkodowanie, zaskarżyć orzeczenie (np. wnieść apelację) i zostać wysłuchanym oraz otrzymać powiadomienie o wykonywaniu kary pozbawienia wolności.

Zarówno jako powód cywilny w postępowaniu karnym, jak i pokrzywdzony, ofiara przestępstwa ma prawo do bycia reprezentowanym przez pełnomocnika w kontaktach z właściwymi organami. Postępowanie przygotowawcze jest prowadzone w Belgii w sposób utajniony, więc nie można uczestniczyć w czynnościach dochodzeniowo-śledczych (np. w przesłuchaniu sprawcy), z wyjątkiem oględzin miejsca przestępstwa w celu odtworzenia przebiegu przestępstwa, podczas których powód cywilny może być obecny.

Nie istnieje konieczność przedstawienia dowodów popełnienia przestępstwa ani winy sprawcy.

Na tym etapie postępowania karnego nie istnieje możliwość uzyskania zwrotu kosztów lub uzyskania odszkodowania.

Po przekazaniu protokołu do prokuratury i wszczęciu czynności procesowych nie można już wstrzymać toku postępowania karnego. Dotyczy to również przestępstw skargowych, jak na przykład w przypadku uporczywego nękania.

Jakie mam prawa jako świadek?

W postępowaniu przygotowawczego ofiara przestępstwa zostanie prawdopodobnie przesłuchana w charakterze świadka (*getuige/témoin*).

Jeżeli obawia się ona, że występowanie w charakterze świadka może narazić ją (oraz członków jej rodziny i krewnych) na niebezpieczeństwo, w pewnych okolicznościach może skorzystać z następujących środków ochrony świadków:

- porady w sprawie środków zapobiegawczych i pomocy w ich podjęciu;
- prewencyjnych patroli policyjnych;
- rejestracji przychodzących i wychodzących połączeń telefonicznych;
- przydzielenia zastrzeżonego numeru telefonu lub telefonu komórkowego do połączeń w nagłych przypadkach i chronionych tablic rejestracyjnych pojazdu;
- ochrony fizycznej; oraz
- zmiany miejsca zamieszkania maksymalnie na okres 45 dni.

W bardzo wyjątkowych przypadkach, na przykład jeżeli dana osoba jest ofiarą lub świadkiem przestępstwa popełnionego przez organizację przestępczą, bądź ciężkiego przestępstwa, takiego jak porwanie nieletniego lub zabójstwo, a wyżej wymienione środki nie są wystarczające, może zostać jej przydzielona ochrona szczególna. Obejmuje ona:

- zmianę miejsca zamieszkania na okres powyżej 45 dni; oraz
- zmianę tożsamości.

Osoba występująca w charakterze świadka w postępowaniu karnym może złożyć wniosek o zwrot kosztów podróży i zakwaterowania poniesionych w celu złożenia zeznania w charakterze świadka w toku postępowania przygotowawczego. Świadkowie mogą również ubiegać się o zwrot połowy dziennego wynagrodzenia utraconego z powodu nieobecności w pracy. Koszty te pokrywane są z budżetu państwa, lecz oskarżony, w razie uznania za winnego, ma obowiązek je zwrócić.

Jeżeli ofiara przestępstwa korzysta z jakiegoś środka ochrony świadków lub przebywa poza granicami kraju, może zostać przesłuchana za pośrednictwem wideokonferencji lub telekonferencji.

Jestem nieletni. Czy przysługują mi dodatkowe prawa?

W przypadku gdy ofiara przestępstwa nie ukończyła jeszcze 18 lat podczas przesłuchania przysługują jej następujące prawa dodatkowe:

- prawo do obecności na przesłuchaniu wskazanej przez nią osoby dorosłej; oraz
- prawo do bycia przesłuchanym w pomieszczeniu odpowiednim do tych celów.

Aby zapobiec wielokrotnym przesłuchaniom, przesłuchanie może zostać utrwalone na nośniku dźwięku lub obrazu. W przypadku gdy ofiara przestępstwa nie ukończyła jeszcze 12 lat przesłuchanie może zostać utrwalone na nośniku obrazu; przed przeprowadzeniem przesłuchania zostanie ona odpowiednio pouczona. Jeżeli ofiara przestępstwa ukończyła 12 lat, przesłuchanie może zostać utrwalone na nośniku obrazu po uzyskaniu jej zgody. Takie przesłuchania odbywają się w specjalnie przystosowanych do tego pomieszczeniach.

W przypadku wykorzystywania seksualnego, zmuszania do prostytucji lub pornografii, okres przedawnienia karalności tego przestępstwa rozpoczyna bieg dopiero po ukończeniu przez Ciebie 18 lat.

W sytuacji gdy ofiara przestępstwa jest nieletnia policja skieruje ją również do specjalistycznego ośrodka dla dzieci - ofiar wykorzystywania.

Uzyska ona również ochronę przed upublicznieniem jej tożsamości w mediach: zakazana zostanie publikacja lub rozpowszechnienie zdjęć, rysunków lub innych materiałów ujawniających jej tożsamość.

Jakie informacje mogę otrzymać w toku dochodzenia w sprawie karnej od policji lub organizacji udzielających pomocy ofiarom przestępstw?

Policja udziela informacji o:

- służbach lub organizacjach, do których można zwrócić się o pomoc;

- czynnościach następujących po złożeniu zawiadomienia o przestępstwie;
- warunkach uzyskania odszkodowania.

Informacje te przekazywane są w ulotkach, broszurach lub ustnie. Ulotki i broszury są dostępne w trzech językach urzędowych ([niderlandzkim](#), [francuskim](#) oraz [niemieckim](#)). W praktyce informacje ustne mogą zostać udzielone również w innych językach (np. w języku angielskim).

Należy pamiętać, że informacje dotyczące dalszego przebiegu postępowania będą udzielane ofierze wyłącznie w przypadku jeżeli uzyskała ona status pokrzywdzonego lub złożyła pozew jako [powód cywilny w postępowaniu karnym](#) (1). Informacje te obejmują:

- postanowienie prokuratora o umorzeniu postępowania i motywach takiej decyzji;
- postanowienie prokuratora o przekazaniu sprawy do sędziego śledczego celem wszczęcia śledztwa;
- postanowienie prokuratora dotyczące złożenia sprawcy zawarcia ugody lub przeprowadzaniu w toku postępowania mediacji; oraz
- datę rozprawy przed sądem.
- Pokrzywdzony lub powód cywilny w postępowaniu karnym ma prawo wnieść o udostępnienie akt sprawy oraz uzyskanie kopii akt. Wniosek ten musi być przekazany prokuraturze lub sędziemu śledczemu w toku postępowania przygotowawczego.

Masz prawo do sporządzenia kopii akt, odpłatnie za każdą stronę (ok. 0,25 do 0,50 EUR za stronę). W przypadku gdy sprawę rozpoznaje sąd przysięgłych (*hof van assisen/cour d'assises*), kopie akt są dostępne nieodpłatnie.

Czy uzyskam pomoc prawną?

W celu uzyskania wstępnych wskazówek możesz zwrócić się o podstawową pomoc prawną (*juridische eerstelijnsbijstand/aide juridique de première ligne*), w ramach której adwokaci udzielają bezpłatnych porad prawnych w określonych godzinach w niektóre dni. W razie takiej potrzeby mogą skierować daną osobę do wyspecjalizowanej służby lub organizacji. Konsultacje organizowane są w budynkach sądowych, sądach pokoju (*vredegerecht/justice de paix*), ośrodkach pomocy prawnej, niektórych administracjach gminnych, etc. Ośrodek pomocy prawnej (*justitiehuis/maison de justice*) można znaleźć w każdym okręgu sądowym (dane kontaktowe dostępne są w językach [francuskim](#) i [niderlandzkim](#)); można również skontaktować się ze służbami udzielającymi pomocy ofiarom przestępstw.

Aby uzyskać szczegółową poradę prawną, pomoc prawną oraz usługi zastępstwa prawnego, konieczne jest skorzystanie z usług adwokata. W zależności od dochodów danej osoby będzie ona częściowo lub całkowicie nieodpłatna, w ramach systemu specjalistycznej pomocy prawnej (*juridische tweedelijnsbijstand/aide juridique de deuxième ligne*). Prawo do uzyskania nieodpłatnego zastępstwa procesowego przysługuje pewnym kategoriom osób znajdujących się w szczególnej sytuacji, takim jak osoby cierpiące na zaburzenia psychiczne i nieletni.

Aby uzyskać specjalistyczną pomoc prawną, należy udać się do jednego z biur pomocy prawnej (*bureau voor juridische bijstand/bureau d'aide juridique*) (szczegółowe informacje w języku [francuskim](#) i [niderlandzkim](#)) mieszczących się w każdym sądzie. Konieczne jest przedstawienie dokumentów poświadczających przynależność do jednej ze szczególnych kategorii osób lub poświadczających niskie dochody netto. Biuro pomocy prawnej ma piętnaście dni na rozpatrzenie wniosku i ewentualne przesłanie danych kontaktowych ustanowionego adwokata. Można też zwrócić się do wybranego adwokata o udzielenie pomocy w ramach systemu specjalistycznej pomocy prawnej. Jeżeli wspomniany adwokat wyrazi zgodę, wystąpi do biura w celu uzyskania pozytywnej decyzji w odniesieniu do złożonego wniosku.

Niskie dochody uprawniają również do złożenia pod pewnymi warunkami wniosku o zwolnienie z pewnych kosztów sądowych (np. kosztów komorniczych i opłat za sporządzenie kopii akt sprawy) w ramach systemu pomocy prawnej (*rechtsbijstand/assistance judiciaire*). Aby skorzystać z tej możliwości stosowny wniosek należy skierować do biura pomocy prawnej działającego przy sądzie rozpoznającym daną sprawę. Powód cywilny może wnieść taki wniosek ustnie lub pisemnie do sądu karnego rozpoznającego sprawę.

Należy też sprawdzić, czy polisa ubezpieczeniowa obejmuje ubezpieczenie ochrony prawnej. W tym celu należy skontaktować się z agentem ubezpieczeniowym.

Jak mogę uzyskać ochronę, jeżeli grozi mi niebezpieczeństwo?

W przypadku grożącego niebezpieczeństwa policja zapewnia bezpośrednią ochronę fizyczną, podejmując ogólne środki bezpieczeństwa. Jeżeli dana osoba uważa, że znajduje się w niebezpieczeństwie ze względu na zeznania, które złożyła bądź zamierza złożyć, i jest gotowa potwierdzić swoje zeznania w sądzie, Komisja ds. Ochrony Świadków (*Getuigenbeschermingscommissie/ Commission de protection des témoins*) może jej przyznać dodatkową ochronę. Jeżeli prokurator (w ramach dochodzenia) lub sędzia śledczy (w ramach śledztwa) uzna podjęcie środków ochrony za konieczne, skieruje wniosek do Komisji ds. Ochrony Świadków.

Ofiary zgwałcenia lub napaści na tle seksualnym otrzymują ochronę przed upublicznieniem ich tożsamości w mediach. Zakazana zostaje publikacja lub rozpowszechnianie zdjęć, portretów lub innych materiałów ujawniających ich tożsamość.

Ofiarom przemocy domowej bojącym się wrócić do domu (i ich dzieciom) policja zapewni bezpieczne schronienie.

Można również zwrócić się do funkcjonariusza o niezamieszczanie danych w protokole. Niemniej jednak policja ma obowiązek podania takich danych na wniosek prokuratora.

W sytuacjach szczególnie groźnych dla ofiary przestępstwa lub osoby z nią spokrewnionej, wynikających ze złożonych przez nią zeznań, sędzia śledczy może przyznać jej pełną lub częściową anonimowość (policja nie ma żadnych kompetencji w tym zakresie). Sędzia śledczy może również samodzielnie wystąpić o przyznanie jej anonimowości, ma ona również prawo sama wystąpić z takim wnioskiem. Na postanowienie sędziego śledczego o oddaleniu wniosku nie przysługuje jej zażalenie.

Częściowa anonimowość oznacza, że tożsamość ofiary przestępstwa nie zostanie ujawniona w oficjalnym protokole przesłuchania. Jej zapewnienie jest możliwe zarówno w toku dochodzenia, jak i śledztwa.

Pełna anonimowość oznacza, że tożsamość ofiary przestępstwa pozostanie utajniona przez cały czas trwania postępowania karnego. Pełna anonimowość może zostać przyznana jedynie wtedy, gdy:

- śledztwo prowadzi sędzia śledczy;
- zapewnienie częściowej anonimowości nie wystarczy, aby chronić ofiarę przestępstwa;
- ofiara przestępstwa obawia się, że jej zeznania sprowadzą na nią i jej krewnych niebezpieczeństwo, i w związku z tym nie chce zeznawać; oraz
- przestępstwo zostało popełnione przez organizację przestępczą lub należy do ciężkich przestępstw (np. uprowadzenie nieletniego, zabójstwo).

Na jakie usługi i pomoc mogę liczyć w toku dochodzenia w sprawie karnej?

Funkcjonariusze zatrudnieni w policji oraz służbach sądowych mają obowiązek udostępnić ci wszelkie potrzebne informacje i, w stosownych przypadkach, skierować cię do specjalistycznych służb. Istnieje kilka specjalistycznych służb pomocy ofiarom przestępstw. W toku całego postępowania karnego, a nawet po jego zakończeniu mogą one złożyć wniosek o otrzymanie następujących usług:

- Policja zapewnia wstępne przyjęcie, praktyczną pomoc, stosowne informacje, przygotowanie protokołów i skierowanie do odpowiednich służb. W przypadku gdy dany funkcjonariusz policji nie jest w stanie zapewnić ofierze przestępstwa właściwego wsparcia (np. w sytuacjach kryzysowych lub bardzo poważnych), niezbędnej pomocy udziela jej specjalistyczne policyjne służby pomocy ofiarom (*politieele slachtofferbejegening/assistance policière aux victimes*).
- W punkcie porad prawnych działa ośrodek pomocy ofiarom przestępstw (*slachtofferonthaal/accueil des victimes*), w którym można uzyskać szczegółowe informacje dotyczące określonego przypadku. Taki punkt znajduje się w każdym okręgu sądowym (dane kontaktowe dostępne są w języku [francuskim](#) i [niderlandzkim](#)). Ośrodek pomocy ofiarom przestępstw udziela niezbędnego wsparcia i pomocy w toku całego postępowania sądowego. W razie takiej konieczności oraz w zależności od problemu, pracownicy ośrodka pomocy ofiarom kierują ofiary przestępstw do specjalistycznych służb. Pracownicy ośrodka pomocy ofiarom mogą udzielić ofierze przestępstwa wsparcia podczas różnych etapów postępowania sądowego o dużym ładunku emocjonalnym oraz udzielić pomocy w zakresie dostępu do akt, postępowania w trakcie rozprawy, udzielić wsparcia w zakresie zwrotu dowodów lub pomocy w rekonstrukcji przebiegu zdarzenia. Pomagają

oni również przy sporządzaniu oświadczenia ofiary przestępstwa w postępowaniu wykonawczym.

- Służby ds. pomocy ofiarom przestępstw (*diensten slachtofferhulp/services d'assistance aux victimes*) udzielają dalszego wsparcia, tak aby ofiary przestępstw były w stanie poradzić sobie z konsekwencjami przestępstwa. Obejmuje ono: wsparcie emocjonalne i psychologiczne oraz udzielanie informacji (o prawach, naprawieniu poniesionych szkód, przebiegu postępowania sądowego oraz o dostępności pomocy prawnej), jak również pomoc w kontaktach z różnymi instytucjami (towarzystwami ubezpieczeniowymi, policją i organami sądowymi, adwokatami, szpitalami itp.). Zazwyczaj [do służb ds. pomocy ofiarom przestępstw](#) kierują policja lub prokuratura, ale można też skontaktować się z tymi służbami z własnej inicjatywy.

Dostęp do wszystkich wymienionych służb jest bezpłatny oraz dobrowolny.

W przypadku gdy dana osoba jest ofiarą handlu ludźmi, może się ona zwrócić o pomoc do różnych organizacji specjalizujących się w udzielaniu wsparcia ofiarom handlu ludźmi. Koordynacją tych służb i współpracą między nimi zajmuje się [Centrum ds. Równości Szans i Zwalczenia Rasizmu \(Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding/Centre pour l'Égalité des chances et la lutte contre le racisme\)](#). Ofierze tego przestępstwa przysługuje również prawo do uzyskania uprawnień dotyczących pozwolenia na pobyt i pracę, jeżeli przyznano jej ochronę na podstawie statusu [ofiary handlu ludźmi](#) (2).

Ofiara przestępstwa może otrzymać pomoc medyczną, ale niewykluczone, że będzie musiała za nią zapłacić, chyba że posiada ważne ubezpieczenie zdrowotne (może jednak uwzględnić te koszty w powództwie odszkodowawczym). Obywatele 27 państw członkowskich UE, Islandii, Liechtensteinu, Norwegii i Szwajcarii mogą korzystać z [Europejskiej Karty Ubezpieczenia Zdrowotnego](#).

Czy istnieje możliwość zawarcia ugody/pojednania bądź rozpoczęcia mediacji między sprawcą i mną?

Postępowanie mediacyjne można przeprowadzić na każdym etapie postępowania karnego: na etapie policyjnym (mediacja na szczeblu policyjnym); na szczeblu gminnym (mediacja w przypadku możliwości orzeczenia sankcji administracyjnych); na szczeblu prokuratury przed postanowieniem o wniesieniu oskarżenia (mediacja karna) oraz po wniesieniu oskarżenia przez prokuratora (mediacja w celu naprawienia szkody). Mediacja w celu naprawienia szkody jest również możliwa w trakcie wykonywania wyroku oraz po jego wykonaniu.

Mediacja jest możliwa przy wszystkich typach przestępstw. Prokurator, sędzia śledczy oraz sędzia powinni powiadomić cię o możliwości przeprowadzenia mediacji. Ofiara przestępstwa ma również prawo wnioskować o przeprowadzenie mediacji.

Mediacja na szczeblu policyjnym (*politieel schadebemiddeling/médiation policière*) proponowana jest w sprawach o przestępstwa mniejszej wagi (np. graffiti, drobne kradzieże, akty wandalizmu) i ma na celu uzgodnienie sposobu naprawienia szkody materialnej. Dostępna jest w okręgach policyjnych Leuven, Mechelen i Brukseli. Procedura mediacji odbywa się przed przekazaniem sprawy do prokuratury. Prokurator zostaje powiadomiony o wyniku mediacji, a w razie uzgodnienia sposobu naprawienia szkody sprawa zwykle zostaje umorzona.

Mediację wchodzącą w przypadku możliwości orzeczenia [sankcji administracyjnych](#) (3) prowadzi się przed nałożeniem kary administracyjnej. Jeżeli sprawca nie ukończył 16 lat, jej przeprowadzenie jest obligatoryjne. Celem mediacji, którą prowadzą urzędnicy gminni, jest naprawienie wyrządzonej szkody.

Mediacja karna (*bemiddeling in strafzaken/médiation pénale*) może zostać zaproponowana przez prokuratora w przypadku, gdy przestępstwo jest zagrożone karą nieprzekraczającą dwóch lat pozbawienia wolności. Odbywa się ona przed wydaniem postanowienia o wszczęciu postępowania przygotowawczego i przeprowadzają ją pracownicy asystenci ds. prawnych. Dla ofiary przestępstwa najbardziej korzystny jest udział w mediacji w celu naprawienia szkody. Prokurator może zaproponować dodatkowe środki, które należy podjąć w odniesieniu do sprawcy (pomoc psychologiczną lub skierowanie na terapię, szkolenia lub świadczenie usług). Jeżeli sprawca i ofiara osiągną porozumienie w odniesieniu do naprawienia szkody, oraz jeżeli sprawca przestrzegał nałożonych na niego dodatkowych środków, postępowanie zostaje umorzona. Jeżeli sprawca nie przestrzega ustanowionych warunków sprawa może zostać skierowana do sądu. Mediacja karna wymaga współpracy ofiary przestępstwa; w przypadku braku takiej współpracy sprawa trafi z powrotem do prokuratora, który podejmie decyzję o dalszych działaniach.

Mediacja w celu naprawienia szkody (*herstelbemiddeling/médiation réparatrice*) stosowana jest niezależnie od

postępowania karnego ani go nie zastępuje. Organy sądowe są zatem nadal odpowiedzialne za wszelkie decyzje dotyczące postępowania karnego, wydawania wyroków oraz wykonywania wyroków. Nie oznacza to jednak, że nie można rozpocząć takiej mediacji na dowolnym etapie postępowania, tj. zanim sprawa trafi do sądu, kiedy sąd rozpoznaje sprawę lub po wydaniu wyroku przez sędziego. Każdy, kogo sprawa karna dotyczy bezpośrednio, może zażądać przeprowadzenia mediacji. Oznacza to, że nie tylko ofiara lub sprawca mogą zażądać mediacji, ale także na przykład partner, członek rodziny lub krewny. Mediacje w celu naprawienia szkody przeprowadza jedna z dwóch organizacji pozarządowych: *Suggnomèwe* w Flandrii oraz *Médiante* w Walonii. Organizacje te dysponują lokalnymi oddziałami w każdym okręgu sądowym. Ugoda osiągnięta w wyniku mediacji jest poufna i w związku z tym jej treść nie jest przekazywana do sądu, chyba że zgodzą się na to obie strony. Sędzia ma obowiązek zamieszczenia w wyroku wzmianki o ugodzie zawartej w wyniku mediacji, lecz nie jest zobowiązany do uwzględnienia treści ugody przy orzekaniu.

Mediację można również stosować w sprawach z udziałem nieletnich, a mediacja w celu naprawienia szkody jest dostępna na szczeblu prokuratury lub sądu rodzinnego. Mediacja wielostronna (*herstelgericht groepsoverleg (hergo)/concertation restauratrice en groupe*) może zostać zarządzona wyłącznie przez sąd rodzinny. Oczekuje się, że sędzia traktować będzie mediację priorytetowo (jako alternatywę do skazania nieletniego sprawcy) oraz że poinformuje strony sporu o takiej możliwości. Jeżeli w wyniku mediacji w celu naprawienia szkody dojdzie do zawarcia ugody między ofiarą i sprawcą, sędzia musi co do zasady zatwierdzić tę ugodę. Sędzia nie może zmieniać treści ugody, lecz może odmówić jej zatwierdzenia w przypadkach, w których treść ugody niesie ze sobą pewne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego. Mediacje w sprawach nieletnich i mediacje wielostronne przeprowadzają organizacje pozarządowe zajmujące się pomocą nieletnim.

Jak potoczy się moja sprawa po zakończeniu dochodzenia?

Decyzje podjęte na końcu dochodzenia różnią się w zależności od tego, czy było to śledztwo, czy dochodzenie.

W ramach prowadzonego przez siebie dochodzenia, prokurator może zdecydować o:

- umorzeniu dochodzenia;
- zaproponowaniu sprawcy rozwiązania polubownego (*minnelijke schikking/résolution à l'aimable*) – jeżeli sprawca przyjmie propozycję i naprawi szkodę, postępowanie zostanie umorzone;
- zaproponowaniu mediacji karnej (*bemiddeling in strafzaken/médiation dans les affaires pénales*);
- skierowaniu sprawy do sądu.

Pokrzywdzony lub powód cywilny w postępowaniu karnym zostanie powiadomiony o decyzji prokuratora.

Jeżeli prowadzone jest śledztwo, sędzia śledczy musi przekazać akta do wydziału przygotowawczego sądu, zwanego izbą doradczą (*raadkamer/chambre du conseil*). Rozprawa w wydziale przygotowawczym prowadzona jest w wyłączeniu jawności: przedstawiciele prasy i społeczeństwa nie są dopuszczeni do udziału w rozprawie. Oznacza to, że ofiara przestępstwa może uczestniczyć w rozprawie wraz ze swoim adwokatem, ale krewni i znajomi nie mają takiego prawa. Izba doradcza może postanowić o:

- umorzeniu sprawy, jeżeli stwierdzi, że nie ma wystarczających dowodów przeciwko oskarżonemu lub że nie zostało popełnione przestępstwo;
- skierowaniu sprawy do sądu, jeżeli stwierdzi, że istnieją dowody uzasadniające postawienie oskarżonego przed sądem;
- umieszczeniu sprawcy w specjalistycznym zakładzie zamkniętym, jeżeli cierpi on na zaburzenia psychiczne uniemożliwiające mu kontrolowanie jego działań; w takim przypadku oskarżony może wnieść o posiedzenie jawne;
- odroczeniu wydania wyroku: izba doradcza może postanowić o warunkowym umorzeniu postępowania tylko wówczas, gdy sprawca nie był uprzednio skazany na karę surowszą niż kara pozbawienia wolności w wymiarze sześciu miesięcy; izba doradcza ustali okres próby na maksymalnie pięć lat, w ciągu których sprawca musi spełniać określone obowiązki. W przypadku gdy sprawca nie przestrzega warunków okresu próby, sąd może postanowić o podjęciu warunkowo umorzonego postępowania.

Jeżeli izba doradcza podejmie decyzję o umieszczeniu sprawcy w zakładzie zamkniętym lub o odroczeniu wydania wyroku, decyzja ta uznawana jest za równoznaczną z wyrokiem sądu karnego i będzie dotyczyć również roszczeń cywilnoprawnych o odszkodowanie.

Pokrzywdzony lub [powód cywilny w postępowaniu karnym](#) (1) zostanie powiadomiony o dacie rozprawy. W przypadku skierowania sprawy do rozpoznania przez sąd karny zostanie on również powiadomiony o dacie rozprawy.

Czy mogę się odwoływać, jeżeli moja sprawa zostanie umorzona, zanim zostanie skierowana do sądu?

Od postanowienia prokuratora o umorzeniu sprawy nie można się odwołać. W zależności od faktów i okoliczności sprawy oraz powodów jej umorzenia, nadal istnieje jednak możliwość dochodzenia odszkodowania w sądzie karnym (oprócz postępowania przed sądem cywilnym):

- W przypadku wykroczenia (*contravention/overtreding*) lub występku (*délit/wanbedrijf*) możliwe jest bezpośrednie wezwanie sprawcy do stawienia się przed sądem. W tym celu należy poprosić komornika sądowego o dostarczenie sprawcy wezwania do stawienia się przed sądem.
- Istnieje również możliwość wniesienia wniosku o ściganie do sędziego śledczego oraz wytoczyć powództwo jako [powód cywilny w postępowaniu karnym](#) (1); sędzia ma wówczas obowiązek wszcząć śledztwo. Aby tego dokonać, należy wyraźnie oświadczyć przed sędzią śledczym, że wnosisz pozew jako powód cywilny w postępowaniu karnym. Takie oświadczenie można złożyć ustnie lub pisemnie. Sędzia śledczy sporządza następnie protokół potwierdzający status powoda cywilnego w postępowaniu karnym. Należy mieć świadomość, że sędzia śledczy może zażądać złożenia zabezpieczenia w celu pokrycia kosztów postępowania. Kwota zabezpieczenia jest ustalana przez sędziego. Należy mieć również świadomość, że pod koniec postępowania izba doradcza może zdecydować o umorzeniu postępowania, jeżeli – na przykład – nie ma wystarczających dowodów przeciwko oskarżonemu. Podczas procesu musisz potwierdzić swój status powoda cywilnego w postępowaniu karnym.

Jeżeli sprawca jest nieletni, powód cywilny nie może go wezwać bezpośrednio do stawienia się przed sądem, ani wnieść wniosku o ściganie.

[Powód cywilny w postępowaniu karnym](#) (1) może wnieść odwołanie od wszystkich orzeczeń izby doradczej, w tym postanowień o umorzeniu postępowania przez izbę oskarżeń sądu apelacyjnego (*Kamer van inbeschuldigingstelling/Chambre des mises en accusation*). Od orzeczeń izby oskarżeń nie przysługują środki zaskarżenia, przy czym nie istnieje później możliwość wezwania sprawcy do stawienia się przed sądem.

Jeżeli izba doradcza podejmie decyzję w przedmiocie szkody (w przypadku gdy sprawca zostaje umieszczony w zakładzie zamkniętym lub orzeka się o odroczeniu ogłoszenia wyroku) można wnieść środek zaskarżenia co do przyznanego odszkodowania, ale nie od wyroku sądowego. Środek zaskarżenia można wnieść w terminie piętnastu dni (lub trzech dni, gdy sprawca przebywa w areszcie śledczym) w sekretariacie sądu. Izba oskarżeń sądu apelacyjnego rozpatrzy wówczas roszczenie odszkodowawcze.

Jeżeli z jakiegoś powodu ofiara postępowania nie brała udziału w postępowaniu karnym, może dochodzić roszczeń przed sądem cywilnym. Możliwość taka istnieje również, jeżeli prokuratura wyda postanowienie o umorzeniu sprawy. Powództwo cywilne wytacza się w drodze wezwania osoby, która spowodowała szkodę, do stawienia się przed sądem, chyba że wszystkie strony postanowiły stawić się dobrowolnie. W przypadku gdy w sprawie bierze udział ubezpieczyciel (na przykład w wyniku wypadku samochodowego) do stawienia się przed sądem można wezwać również ubezpieczyciela. Postępowanie cywilne różni się znacznie od postępowania karnego. Jeżeli ofiara przestępstwa ma zamiar wnieść pozew do sądu cywilnego (*burgerlijke rechtbank/tribunal civil*) (na przykład jeżeli nie brała udziału w postępowaniu karnym lub postępowanie w jej sprawie zostało umorzone) musi być w stanie udowodnić, że został popełniony czyn zawiniony. Jeżeli nadal prowadzone jest postępowanie karne, sąd cywilny musi zawiesić postępowanie do czasu wydania wyroku przez sąd karny. Sąd cywilny jest związany ustaleniami sądu karnego. Wytoczenie powództwa do sądu cywilnego wiąże się również z poniesieniem kosztów.

Jestem cudzoziemcem. Jak chronione są moje prawa i interesy?

Cudzoziemiec możesz skorzystać ze wszystkich praw opisanych powyżej. Przysługują mu również pewne dodatkowe prawa mające ułatwić jego udział w postępowaniu karnym.

W przypadku gdy nie zna języka urzędowego, ma prawo wystąpić o nieodpłatną pomoc tłumacza ustnego.

Dopuszcza się również, aby samodzielnie spisał swoje zeznania (lub by spisał je funkcjonariusz policji w jego języku ojczystym). Jeżeli przebywa on poza granicami kraju, prokurator lub sędzia śledczy mogą go przesłuchać za pośrednictwem wideokonferencji lub telekonferencji.

W sytuacji gdy ubiega się o azyl, ma prawo do ubiegania się o nieodpłatne ustanowienie pełnomocnika w ramach systemu specjalistycznej pomocy prawnej.

Więcej informacji:

- Konstytucja - w języku [niderlandzkim](#) i [francuskim](#) <http://www.droitbelge.be/codes.asp#con>
- Kodeks postępowania sądowego - w języku [niderlandzkim](#) i [francuskim](#)
- Kodeks postępowania karnego - w języku [niderlandzkim](#) i [francuskim](#)
- Ustawa o policji z dnia 5 sierpnia 1992 r. - w języku [niderlandzkim](#) i [francuskim](#)
- Ustawa o odpowiedzialności odszkodowawczej państwa z dnia 1 sierpnia 1985 r. - w języku [niderlandzkim](#) i [francuskim](#)
- Ustawa o odroczeniu wydawania wyroków, wykonania kary i poddaniu sprawcy próbie z dnia 29 czerwca 1964 r. - w języku [niderlandzkim](#)
- Okólnik GPI nr 58 z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie pomocy ofiarom przestępstw udzielanej przez zintegrowane służby policyjne, w podziale na dwa szczeble - w języku [niderlandzkim](#)
- Okólnik Kolegium Prokuratorów Generalnych COL nr 5/2009 w sprawie stosowania jednolitych zaświadczeń o złożeniu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, wytycznych dotyczących wydawania tych zaświadczeń przez policję oraz zmiany okólnika COL nr 8/2005, wersja zmieniona z dnia 20 grudnia 2012 r.
- Okólnik z dnia 26 września 2008 r. w sprawie wielodyscyplinarnej współpracy na rzecz ofiar handlu ludźmi lub ofiar drastycznych form przemytu ludzi - w języku [niderlandzkim](#)
- Okólnik COL nr 16/2012 z dnia 12 listopada 2012 r. - Wspólny okólnik Ministra Sprawiedliwości, Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Kolegium Prokuratorów Generalnych dotyczący traktowania ofiar przestępstw przez prokuraturę i sądy
- Okólnik COL nr 17/2012 z dnia 12 listopada 2012 r. - Wspólny okólnik Ministra Sprawiedliwości, Ministra Spraw Wewnętrznych i Kolegium Prokuratorów Generalnych dotyczący odpowiedniego traktowania zwłok, zgłaszania zgonu, odpowiedniego opuszczania miejsca przestępstwa oraz stosownego uprzątnięcia miejsca przestępstwa w ramach działań organów sądowych.
- Okólnik COL nr 18/2012 z 20 grudnia 2012 r. - Wspólny okólnik Ministra Sprawiedliwości, Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Kolegium Prokuratorów Generalnych dotyczący tymczasowego zakazu wstępu do domu w przypadkach przemocy domowej
- Dekret królewski z dnia 18 grudnia 2003 r. w sprawie warunków częściowo lub całkowicie bezpłatnej specjalistycznej pomocy prawnej i sądowej - w języku [niderlandzkim](#)
- Dekret królewski z dnia 16 maja 2004 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi i przemytu ludzi - w języku [niderlandzkim](#)
- Dekret królewski z dnia 13 czerwca 1999 r. w sprawie organizacji ośrodków pomocy prawnej przy Ministerstwie Sprawiedliwości - w języku [niderlandzkim](#) i [francuskim](#)
- Dekret królewski z 28 grudnia 1950 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących kosztów sądowych w sprawach karnych
- Umowa o współpracy między państwem a społecznością flamandzką w sprawie pomocy dla ofiar przestępstw z dnia 7 kwietnia 1998 r. - w języku [niderlandzkim](#)
- Protokół z dnia 5 czerwca 2009 r. między państwem a społecznością flamandzką, społecznością francuską, komitetem społeczności francuskiej oraz wspólnym komitetem na rzecz pomocy dla ofiar przestępstw - w języku [niderlandzkim](#) i [francuskim](#)
- Protokół z dnia 5 czerwca 2009 r. między państwem, społecznością francuską, oraz regionem Walonii w sprawie pomocy dla ofiar przestępstw - w języku [niderlandzkim](#) i [francuskim](#)
- Protokół z dnia 5 czerwca 2009 r. między państwem a niemieckojęzyczną społecznością w sprawie pomocy ofiarom przestępstw - w języku [niderlandzkim](#), [francuskim](#) i [niemieckim](#)

1. Powód cywilny w postępowaniu karnym

Ofiara przestępstwa jest uprawniona do wytoczenia powództwa cywilnego do sądu karnego na każdym etapie postępowania karnego, nawet jeżeli nie złożyła zawiadomienia o przestępstwie na policji. Status powoda cywilnego w postępowaniu karnym zapewnia jej dodatkowe prawa poza prawami zwykle przysługującym ofiarom

przestępstw, a mianowicie:

może wystąpić o odszkodowanie; może zabierać głos na rozprawie; może uzyskać zwrot kosztów po zakończeniu rozprawy; oraz ma prawo do nieodpłatnej pomocy tłumacza ustnego w toku postępowania. Jeżeli powództwo cywilne uznane zostanie za dopuszczalne i zasadne, przysługiwać jej będą również pewne prawa w postępowaniu karnym bez konieczności złożenia wniosku do sądu penitencjarnego o uzyskanie stosownego statusu. Jeżeli postępowanie zostało już wszczęte przez prokuraturę, istnieje możliwość uzyskania statusu powoda cywilnego w postępowaniu karnym w drodze złożenia wyraźnego oświadczenia. Można tego dokonać na każdym etapie postępowania przygotowawczego i sądowego, ale nie jest to już możliwe w postępowaniu odwoławczym. Jeżeli przestępstwo stanowi wykroczenie (contravention/overtreding) lub występki (délit/wanbedrijf), można wnieść pozew cywilny do sędziego śledczego, który jest następnie zobowiązany do wszczęcia śledztwa. Należy pamiętać, że na końcu postępowania przygotowawczego izba doradcza nadal ma prawo stwierdzić, że nie istnieją dowody wystarczające do postawienia sprawcy przed sądem. Jeżeli powód cywilny ma zamiar uzyskać odszkodowanie, musi udowodnić poniesioną szkodę. Sąd oceni dopuszczalność jego powództwa cywilnego i je przyjmie je bądź odrzuci. Powodowi cywilnemu w postępowaniu karnym, w przypadku gdy śledztwo nie zakończy się w ciągu roku od daty jego wszczęcia, przysługuje prawo wniesienia sprawy do izby oskarżeń sądu apelacyjnego. Pozwoli mu to w sposób pośredni kontrolować przebieg postępowania przygotowawczego.

2. Ochrona ofiar handlu ludźmi Od początku lat 90. ubiegłego wieku Belgia umożliwia ofiarom handlu ludźmi uzyskanie prawa pobytu. O uzyskanie tego prawa mogą ubiegać się następujące kategorie osób: ofiary handlu ludźmi (np. handlu w celu wykorzystywania seksualnego, żebractwa, wyzysku ekonomicznego, pobierania organów, zmuszania do popełniania przestępstw); ofiary drastycznych przypadków przemytu ludzi (polegającego na udzielaniu pomocy przy nielegalnej imigracji w celu osiągnięcia zysku). Ofiary aktów przemocy oraz osoby, których życie jest zagrożone, mają prawo do uzyskania tego statusu. Posiadanie statusu ofiary handlu ludźmi powoduje, że można uzyskać specjalne uprawnienia dotyczące pozwoleń na pobyt i pracę) gdy: opuszcza się środowisko, w którym dochodzi do wykorzystywania; przyjmuje się obowiązkową pomoc udzielaną przez upoważnione ośrodki specjalizujące się z zapewnianiu opieki i pomocy ofiarom handlu ludźmi; współpracuje się z organami sądowymi, składając zawiadomienie lub zeznania.

3. Sankcje administracyjne Sankcje administracyjne są nakładane przez organy administracji lokalnej i nie należy mylić ich z sankcjami karnymi. Organy administracji lokalnej mają prawo karać pewne rodzaje drobnych przestępstw lub naruszeń porządku publicznego za pomocą sankcji administracyjnych (grzywny, zawieszanie zezwoleń lub licencji oraz zamknięcie budynków lub lokali). Organy administracji lokalnej mogą nakładać sankcje za naruszenia przepisów, pewne akty wandalizmu itp. Nie podlegają one bezpośrednio ściganiu przez prokuratora.

■ Ostatnia aktualizacja: 03/07/2025

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.